การพัฒนาความใฝ่เรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

The Development of Seeking Knowledge Skills by Promoting Reading Activities According to Bloom's Taxonomy of Grade 6 Students Saint Dominic School

นภัสวรรณ บุญนิธี [1], ดร.สุทธิพงศ์ บุญผดุง [2]
[1]นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย
[2]อาจารย์ที่ปรึกษา

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้านจิตพิสัยโดยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านตามแนวคิดทฤษฎีของบลูม กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 35 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดความใฝ่เรียนรู้ก่อน-หลังเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการอ่านตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูม และแบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนด้านจิตพิสัยความใฝ่เรียนรู้ขณะ เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการอ่านตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูม ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า ระดับการพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน ตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูม การทดสอบก่อนเรียนในภาพรวม และรายด้านอยู่ในระดับน้อยที่สุดโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยมากไปน้อย คือ ด้านตั้งใจด้านการสืบค้นข้อมูลด้านขยันด้านการเข้าร่วมกิจกรรมด้านสรุปความรู้และด้านการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันสำหรับแบบการสังเกตพฤติกรรมด้านจิตพิสัยรายบุคคลกิจกรรมแหล่งการค้นคว้าเพื่อความใฝ่เรียนรู้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมากที่สุดโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยมากไปน้อย คือ ด้านขั้นรับรู้ รองลงมา คือ ด้านขั้นเห็นคุณค่า ด้านขั้นกิจนิสัย ด้านขั้นปรับระบบ ด้านขั้นสนองตอบ และนำมาทำการวิจัยระดับการพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน ตามทฤษฎี ด้านจิตพิสัยของบลูม การทดสอบหลังเรียนในภาพรวม และรายด้านอยู่ในระดับน้อยโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยมากไปน้อย คือ ด้านตั้งใจเรียนด้านขยันด้านการสืบค้นข้อมูลด้านการเข้าร่วมกิจกรรม ด้านสรุปความรู้ และ ด้านการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

คำสำคัญ : พัฒนาความใฝ่เรียนรู้ / กิจกรรมเสริมการอ่าน

Abstract

This research aims to develop the learning of Karma by organizing activities to promote reading theories of Bloom. The subjects were students grade 6 school St. Dominic's number one classroom of 35 students, which came by way of sampling. The instrument used in this study were a measure of learning before - after participating in activities to promote reading by the Karma theory of Bloom. Teaching and learning behaviors of students' learning as the Group's activities to promote reading by the Karma theory of Bloom. Perform data analysis using a computer program. Statistics used were the mean and standard deviation.

The results showed that the level of development of learning. With the promotion of reading. According to the theory of Karma Bloom. The pretest as a whole and specifically in the least. Sort by average years is the intention of the diligent search of the event. The sum of knowledge and its use in everyday life. For the observed behavior Reputation individual activities of the research to the learning of students grade 6 in the overall and was at the highest level in the order of average years is the minimum recognition. followed by the step value. The habit of work The phase adjustment The step response And is researching the development of learning. With the promotion of reading. According to the theory of Karma Bloom. Test after class as a whole and specifically at the low level. Sort by average years of diligent study is the intent of the search. The Participants The sum of knowledge and its use in everyday

Keywords: Development of Seeking Knowledge Skills / activities to promote reading

บทนำ

การจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และเป็นพลโลกยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้ และทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง เจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 11)

การศึกษาที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัยได้รับการยอมรับ โดยมีจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาที่สำคัญคือ พัฒนาผู้เรียนให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ใน 3 ด้านซึ่งได้แก่ 1) ด้านสติปัญญาเป็นการเรียนรู้ในด้านความรู้ ความจำความเข้าใจความสามารถทางการคิด 2) ด้านจิตพิสัยเป็นการเรียนรู้ในด้านอารมณ์ความรู้สึกค่านิยมคุณลักษณะนิสัย 3) ด้านการประพฤติปฏิบัติเป็นการเรียนรู้ในด้านความสามารถในการใช้สติปัญญาเพื่อกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้ตามความต้องการด้วยความเต็มใจและสมัครใจซึ่งการจัดการศึกษาควรพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ทั้งสามด้านจิตพิสัยเป็นพฤติกรรมการเรียนรู้ในด้านอารมณ์ความรู้สึกลักษณะนิสัยของนักเรียน ซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญเช่นความสนใจเจตคติแรงจูงใจค่านิยมความซาบซึ้ง ความสามารถควบคุมตนเองการมีวินัยในตนเอง การมีอัตมโนทัศน์แห่งตนความภาคภูมิใจ

ในตนเองเป็นต้น ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้มีความสัมพันธ์ต่อการเรียนรู้ของนักเรียนถ้าผู้เรียนมีจิตพิสัยที่ดีต่อการเรียนรู้แล้วย่อมมีความกระตือรือร้นที่อยากจะเรียนรู้เข้าร่วมกิจกรรมด้วยความเต็มใจสนใจใฝ่เรียนรู้ มีความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนรู้สึกว่าการเรียนเป็นสิ่งที่มีคุณค่ามีความสำคัญ และมีประโยชน์เรียนรู้ด้วยความสนุกสนานไม่รู้สึกเบื่อหน่ายย่อท้อมีความขยันอดทนเห็นคุณค่าของตนเอง และสามารถควบคุมตนเองในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดเมื่อผู้เรียนมีจิตพิสัยต่อการเรียนรู้แล้วย่อมมีผลทำให้มีพฤติกรรมการเรียนรู้ในด้านอื่นดีด้วย เช่นกัน ซึ่ง สามารถยืนยันด้วยผลการวิจัยหลายเรื่องที่พบว่า ผู้เรียนที่มีจิตพิสัยที่ดีจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี เช่นเดียวกันดังนั้น การพัฒนาผู้เรียนให้มีจิตพิสัยที่ดีต่อการเรียนรู้จึงเป็นเรื่องสำคัญที่ควรตระหนักถึงเนื่องจากผู้เรียนที่มีจิตพิสัยที่ดีต่อการเรียนรู้ย่อมประสบความสำเร็จในการเรียน (Bloom, Krathwohl, Bloom & Masia, 1964)

ห้องสมุดโรงเรียนเซนต์คอมินิก จึงได้มีการมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านของนักเรียนโดยจัดกิจกรรมตามหลักการพัฒนาด้านจิตพิสัยของบลูม (Bloom) โดยตั้งวัตถุประสงค์ไว้ในรูปที่สามารถสังเกตและจัดพฤติกรรมได้ เรียกว่า วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม (Behavioral or performance objectives) เพราะเป็นวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน และรัดกุม สามารถระบุสิ่งที่ต้องการจะประเมินผลการกระทำของนักเรียนได้จากการจำแนกพฤติกรรมตามลำดับขั้นความรู้สึก 5 ขั้น คือ การยอมรับ การตอบสนอง คุณค่า การรวบรวม และคุณลักษณะเฉพาะตัว (Bloom, 1959) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยตระหนักถึงสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้นเป็นอย่างดีจึงสนใจที่จะศึกษาแนวทางในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านภายในห้องสมุดเพื่อดึงดูดความสนใจในการอ่าน และการเรียนรู้ที่มีคุณภาพจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านให้กับนักเรียนเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมด้านจิตพิสัยใฝ่เรียนรู้ตลอดชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์คอมินิก จากผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ทำให้ได้ค้นพบกิจกรรมส่งเสริมการอ่านที่สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน และให้การอ่านนำสู่ความใฝ่เรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งเป็นการสร้างสรรค์สังคมแห่งปัญญาให้เกิดในระดับโรงเรียนก่อนที่จะพัฒนาไปสู่ระดับประเทศชาติต่อไปโดยสอดคล้องกับแนวคิดของการปฏิรูปการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญอันเป็นแนวคิดหลักของการจัดการศึกษาในปัจจุบัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้านจิตพิสัยโดยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านตามตามทฤษฎีจิตพิสัยของบลูม

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์คอมินิก ในปีการศึกษา 2557 จำนวน 6 ห้องเรียนห้องเรียนละ 35 คนรวม 210 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ กิจกรรมส่งเสริมการอ่านพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีจิตพิสัยของบลูม

ตัวแปรตาม คือ ความใฝ่เรียนรู้ด้านจิตพิสัย

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ระหว่างเดือน พฤศจิกายน 2557 - มกราคม 2558
4. ขอบเขตเนื้อหา

- การพัฒนาความใฝ่เรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน ตามทฤษฎีด้านจิตพิสัย
- ของบลูมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์คอมินิก

การทบทวนวรรณกรรม

1. แนวคิดหลักการทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของจิตพิสัย

ฮอปกินส์ และแอนทิส (Hopkins & Antes, 1990, p. 538) จิตพิสัยเป็นการกระทำที่เป็นกระบวนการภายในของมนุษย์ เช่น อารมณ์ความรู้สึกความสนใจเจตคติค่านิยมการพัฒนาคุณลักษณะและแรงจูงใจ

อีเบล (Ebel, 1986, p. 347) จิตพิสัยเป็นความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคลมากกว่าความเข้าใจเป็นความชอบ/ไม่ชอบความชื่นชม/ไม่ชื่นชมความพึงพอใจ/ไม่พอใจความเชื่อมั่น/ไม่เชื่อมั่นความภูมิใจ/ไม่ภูมิใจอุดมคติและค่านิยม

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับจิตพิสัย (ทฤษฎีพฤติกรรมของบลูม)

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกศึกษาเฉพาะพฤติกรรมด้านจิตพิสัย (affective domain) ของทฤษฎีพฤติกรรมของบลูม (Benjamin S. Bloom) มาเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าซึ่งพฤติกรรมด้านจิตพิสัยเป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวกับอารมณ์หรือความรู้สึกเป็นสิ่งที่สร้างสมขึ้นจนเป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมในการวิจัยครั้งนี้เป็นการจำแนกพฤติกรรมตามลำดับขั้นความรู้สึกจากขั้นที่ 1 ถึงขั้นที่ 5 ของพฤติกรรมด้านจิตพิสัย (affective domain) ของบลูมโดยเป็นพฤติกรรมที่ปรากฏในตัวบุคคลหรือในกลุ่มบุคคลให้สังเกตเห็นได้

คราธเวลบลูม และมาไซ (Krathwahl, Bloom & Masai, 1973, p. 37) ได้จำแนกพฤติกรรมด้านจิตพิสัยออกเป็น 5 ขั้นเรียงลำดับจากต่ำสุดไปหาสูงสุดได้ดังนี้ การจัดจำแนกแนวคิดด้านความรู้สึกเป็นจุดประสงค์ที่มุ่งพัฒนาพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในจิตใจของผู้เรียนเกี่ยวข้องกับความรู้สึกหรืออารมณ์ ได้จำแนกพฤติกรรมด้านจิตพิสัยออกเป็น 5 ขั้นเรียงลำดับจากต่ำสุดไปหาสูงสุดได้ดังนี้

1) การรับรู้ (receiving attending)

2) การตอบสนอง (responding)

3) การเห็นคุณค่า (valuing)

4) การปรับระบบ (organization)

5) การเกิดกิจนิสัย (characterization by a value or value complex)

จากความหมายและพฤติกรรมด้านจิตพิสัย สามารถสรุปได้ว่าคุณลักษณะด้านจิตพิสัยเป็นลักษณะหรือพฤติกรรมทางด้านจิตใจหรือความรู้สึกและสามารถแสดงออกในรูปของอารมณ์หรือพฤติกรรมที่ชี้ให้เห็นถึงลักษณะของบุคคลจำแนกพฤติกรรมตามลำดับขั้นความรู้สึกจากขั้นที่ 1 ถึงขั้นที่ 5 จนยึดติดเป็นลักษณะนิสัยของเด็กและเยาวชนในที่สุด

ณัฐติกา ขวกเขียว (2550, หน้า 25) กิจกรรมส่งเสริมการอ่าน นั่นเริ่มจากครอบครัว ส่งเสริมให้บุตรหลานมีนิสัยรับการอ่านได้โดย การสนับสนุน ชักชวน เห็นความสำคัญ อ่านให้ดูอ่านให้ฟัง มีหนังสือไว้ในบ้าน และหนังสือก็ควรมีรูปแบบ เนื้อหาต่าง ๆ ที่เร้าความสนใจ เหมาะสมกับเพศ และวัยของผู้อ่าน มีหลากหลายตามความต้องการ ทางโรงเรียนหรือหน่วยงานอื่น ก็สนับสนุนได้ด้วยการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการอ่านอำนวยความสะดวกให้กำลังใจ ให้โอกาส ให้สอดคล้องกับความสนใจและที่สำคัญ ตัวผู้อ่านเองควรมีความตั้งใจ สนใจ พยายาม ฝึกฝนตนเองในการอ่านด้วย

กิจกรรมส่งเสริมการอ่าน คือ การกระทำเพื่อ

1) เร้าใจบุคคลหรือบุคคลที่เป็นเป้าหมายให้เกิดความอยากรู้ อยากอ่านหนังสือโดยเฉพาะหนังสือที่มีคุณภาพ

2) เพื่อแนะนำชักชวนให้เกิดความพยายามที่จะอ่านให้แตกฉานสามารถนำความรู้จากหนังสือไปใช้ประโยชน์ เกิดความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ ดีขึ้น

3) เพื่อกระตุ้น แนะนำให้อยากรู้ อยากอ่านหนังสือหลายอย่าง เปิดความคิดให้กว้างให้มีการอ่านต่อเนื่องจนเป็นนิสัยพัฒนาการอ่านจนถึงขั้นที่สามารถวิเคราะห์เรื่องที่อ่านได้

4) เพื่อสร้างบรรยากาศที่จูงใจให้อ่าน

ดังนั้น สามารถกล่าวได้ว่ากิจกรรมส่งเสริมการอ่าน หมายถึงการจัดกิจกรรมที่เน้นการปลูกฝังนิสัยรักการอ่านและสามารถพัฒนาและส่งเสริมให้นักเรียนมีนิสัยรักการอ่านมากขึ้น ให้การอ่านนำสู่ความใฝ่รู้ใฝ่เรียนตลอดชีวิต

ลักษณะของกิจกรรมส่งเสริมการอ่านที่ดี

1) เร้าความสนใจ เช่น การจัดนิทรรศการที่ดึงดูดความสนใจ การตอบปัญหา มีรางวัลต่าง ๆ การใช้สื่อเทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามาช่วย

2) จูงใจให้อยากอ่านและกระตุ้นให้อยากอ่าน เช่น ข่าวที่กำลังเป็นที่สนใจหรือหัวข้อเรื่องที่เป็นที่สนใจ เช่น การวิจัย การเตรียมตัวสอบ การสมัครงาน เป็นต้น

3) ไม่ใช้เวลานาน ความยากง่ายของกิจกรรมเหมาะสมกับเพศ ระดับอายุ การศึกษา

4) เป็นกิจกรรมที่มุ่งไปสู่หนังสือ วัสดุการอ่านโดยการนำหนังสือหรือวัสดุการอ่านมาแสดงทุกครั้งให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน แฝงการเรียนรู้ตามอัธยาศัยจากการร่วมกิจกรรมด้วยตัวอย่างกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน เช่น การเล่านิทาน, การเสนอหนังสือ, การแสดงนาฏกรรม และอื่น ๆ

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน เป็นการจัดกิจกรรมที่มีแนวความคิดว่ามนุษย์ คือ ผู้ที่ฝึกได้และต้องได้รับการฝึก และช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง ได้รับการฝึกฝนทักษะการแสวงหาความรู้ การบันทึกความรู้ การคิด การจัดการกับความรู้ การแสดงออก การสร้างความรู้ใหม่ และการทำงานกลุ่ม สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาไปสู่การเป็นคนเก่ง คนดี และมีความสุข ซึ่งเป็นสิ่งที่ครูผู้ปกครองและสังคมปรารถนาอย่างยิ่ง ครูจึงต้องแสวงหาแนวทางที่จะนำเทคนิควิธีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมาประยุกต์ใช้อย่างเหมาะสมในการพัฒนาคุณภาพการสอน

ซิลเบอร์แมน (Silberman, 1996, p. 1) เสนอว่าการเรียนรู้ที่ Active ผู้เรียนจะเป็นผู้คิดและปฏิบัติเป็นส่วนใหญ่ ผู้เรียนใช้ความคิดของตน ศึกษาแนวความคิด แก้ปัญหา และประยุกต์ความรู้ที่ได้เรียนไปใช้ ในการเรียนรู้แบบ active จะรวดเร็ว สนุก ได้รับการสนับสนุน และแต่ละคนรู้สึกมีส่วนร่วม การเรียนรู้เรื่องอะไรให้เข้าใจเป็นอย่างดีได้นั้น สิ่งที่จะช่วยได้มาก คือ การให้ผู้เรียนได้ฟัง ได้เห็น ได้ซักถาม ได้อภิปราย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การให้ผู้เรียนได้ทำได้คิดด้วยตัวเขาเอง คิดหาตัวอย่างออกมาเอง ทดสอบทักษะ และทำกิจกรรมที่ต้องอาศัยความรู้ที่เพิ่งเรียนมา

บัญญัติ ชำนาญกิจ (2551) ได้ระบุสาระสำคัญเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบใฝ่เรียนรู้ Active Learning ไว้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบใฝ่เรียนรู้ Active Learning เป็นระบบการจัดการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมโดยตรงในกิจกรรมการเรียนรู้ ได้พัฒนาการเรียนรู้ตามศักยภาพความต้องการ ความสนใจและความถนัดของแต่ละบุคคล โดยได้คิดเอง ทำเอง ลงมือปฏิบัติ ได้มีโอกาสสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยผ่านกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ อีกทั้งได้มีโอกาสประยุกต์ใช้ความรู้อย่างมีประสิทธิภาพ องค์ประกอบการจัดกิจกรรมการสอนแบบใฝ่เรียนรู้ Active Learning ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 4 องค์ประกอบ คือ

1) การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (ประสบการณ์)
2) การสร้างองค์ความรู้ร่วมกัน (สะท้อนความคิดและอภิปราย)
3) การนำเสนอความรู้ (ความคิดรวบยอด)
4) การลงมือปฏิบัติหรือประยุกต์ใช้ (ประยุกต์แนวคิด)

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนแบบใฝ่เรียนรู้ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการแสวงหาความรู้ ทักษะการคิด มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ กระตือรือร้น และสามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริงในการดำเนินชีวิต ภายใต้กิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย และการมีส่วนร่วมของผู้เรียน โดยได้ลงมือคิดเอง ทำเอง ลงมือปฏิบัติ และมีโอกาสสร้างข้อสรุป หรือองค์ความรู้ หรือผลิตชิ้นงานด้วยตนเองผ่านกระบวนการสนทนาแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด ตลอดจนประสบการณ์กับผู้รู้เพื่อน ๆ และอาจารย์

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ณัฐติกา ขวกเขียว (2554) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้ด้านจิตพิสัยเกี่ยวกับนิสัยรักการอ่านพัฒนารูปแบบการประเมินด้านจิตพิสัยเกี่ยวกับนิสัยรักการอ่านประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการประเมินด้านจิตพิสัยเกี่ยวกับนิสัยรักการอ่าน ช่วงชั้นที่ 1-2 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ครู นักเรียน เพื่อนนักเรียนและผู้ปกครองในโรงเรียนสังกัดสานักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต 3 ช่วงชั้นที่ 1-2 จานวน 506 คน ได้มาโดยการอาสาสมัครและการสุ่มอย่างง่ายตามขนาดของสถานศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบประเมินเป็นมาตรประมาณค่า 4 ระดับ แบบประเมินเป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับแบบสอบถามเป็น มาตรประมาณค่า 5 ระดับ แบบสัมภาษณ์วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ คือ IOC ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ วิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ ผลการพัฒนาตัวบ่งชี้ด้านจิตพิสัยเกี่ยวกับนิสัยรักการอ่าน พบว่า ตัวบ่งชี้ด้านจิตพิสัยเกี่ยวกับนิสัยรักการอ่าน ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ คือ สภาพแวดล้อม ประกอบด้วยตัวบ่งชี้หลัก 3 ตัว ปัจจัยเบื้องต้นของการอ่านประกอบด้วยตัวบ่งชี้หลัก 2 ตัว กระบวนการของการอ่าน

ประกอบด้วยตัวบ่งชี้หลัก 3 ตัว ผลผลิตของการอ่าน ประกอบด้วยตัวบ่งชี้หลัก 3 ตัว ผลการพัฒนารูปแบบการประเมินด้านจิตพิสัยเกี่ยวกับนิสัยรักการอ่านประกอบด้วย เป้าหมายของ การประเมิน สิ่งที่มุ่งประเมิน วิธีการประเมินและวิธีการตัดสินการประเมินด้านจิตพิสัยเกี่ยวกับนักเรียนสิ่งที่มุ่งประเมินได้แก่จิตพิสัยเกี่ยวกับนิสัยรักการอ่านวิธีการประเมินใช้การเก็บข้อมูลตามตัวบ่งชี้ใน 4 องค์ประกอบโดยแหล่งผู้ประเมินประกอบด้วย การประเมินตนเอง การประเมินโดยครูการประเมินโดยเพื่อนนักเรียน การประเมินโดยผู้ปกครองส่วนวิธีการตัดสินใช้การเกณฑ์การแปลผล จากมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ผลการประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการประเมินด้านจิตพิสัยเกี่ยวกับนิสัยรักการอ่าน พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีนิสัยรักการอ่านในระดับพอใช้นักเรียนมีพัฒนาการด้านจิตพิสัยเกี่ยวกับนิสัยรักการอ่านครูที่ทดลองใช้รูปแบบการประเมินด้านจิตพิสัยเกี่ยวกับนิสัยรักการอ่านยอมรับว่าการประเมินนี้มีความเหมาะสมมีความเป็นไปได้ในทางด้านการปฏิบัติ

บุษราคัม มาลัย (2549) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เกิดขึ้นจากการเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการอ่านของห้องสมุดโดยการชี้แนะ” การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาไทยระหว่างนักเรียนที่เข้ารวมกิจกรรมส่งเสริมการอ่านของห้องสมุดตามความสนใจกับนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการอ่านโดยการชี้แนะกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านครั้งนี้เป็นนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนบ้านโนนหนองแฝก จังหวัดยโสธร จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย แล้วแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน กลุ่มเป็น กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มควบคุมเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการอ่านของห้องสมุดตามความสนใจ กลุ่มทดลองเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการอ่านของห้องสมุดโดยการชี้แนะระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองรวมทั้งสิ้น 4 สัปดาห์ ทำการทดสอบก่อนและหลัง การจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านด้วยแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความยากง่ายตั้งแต่ .26 -.78 มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .32 - .88 และมีค่าความเชื่อมั่น .87 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า t ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการอ่านโดยการชี้แนะ มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการอ่านตามความสนใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

โดยสรุป จากการศึกษางานวิจัย พบว่า พัฒนาตัวบ่งชี้ด้านจิตพิสัยเกี่ยวกับนิสัยรักการอ่านพัฒนารูปแบบการประเมินด้านจิตพิสัยเกี่ยวกับนิสัยรักการอ่านประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบ การประเมินด้านจิตพิสัยเกี่ยวกับนิสัยรักการอ่าน ช่วงชั้นที่ 1-2 ในโรงเรียนสังกัดสานักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต 3 นักเรียนส่วนใหญ่มีนิสัยรักการอ่านในระดับพอใช้นักเรียนมีพัฒนาการด้าน จิตพิสัยเกี่ยวกับนิสัยรักการอ่านครูที่ทดลองใช้รูปแบบการประเมินด้านจิตพิสัยเกี่ยวกับนิสัยรักการอ่านยอมรับว่า การประเมินนี้มีความเหมาะสม มีความเป็นไปได้ในทางด้านการปฏิบัติ และจากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เกิดขึ้นจากการเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการอ่านของห้องสมุดโดยการชี้แนะพบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการอ่านโดยการชี้แนะมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการอ่านตามความสนใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ระเบียบวิธีวิจัย

การพัฒนาความใฝ่เรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์คอมินิกเป็นการวิจัยกึ่งทดลอง

2. ขั้นตอนการวิจัย

2.1 แบบวัดความใฝ่เรียนรู้ ก่อน-หลัง เข้าร่วมกิจกรรมตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์คอมินิก

2.2 แบบสังเกตพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ด้านจิตพิสัย ระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการอ่านตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์คอมินิก

2.3. แผนกิจกรรมส่งเสริมการอ่านตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูม กิจกรรมแหล่งการอ่านเพื่อความใฝ่เรียนรู้สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์คอมินิก

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ผู้วิจัยทำการปฐมนิเทศเพื่อสร้างข้อตกลงและทำความเข้าใจกับนักเรียนในเรื่องต่อไปนี้

3.1.1 ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูม (กิจกรรมแหล่งการอ่านเพื่อความใฝ่เรียนรู้)

3.1.2 บทบาทของครูและนักเรียนในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูม

3.2 การดำเนินการก่อนเริ่มการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการใช้แบบวัดความใฝ่เรียนรู้กับนักเรียนก่อนเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการอ่านตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูม (Pre-test) ด้วยเครื่องมือดังต่อไปนี้

3.2.1แบบสังเกตพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ด้านจิตพิสัย

3.3 ดำเนินการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับกลุ่มตัวอย่างระยะเวลา 2 ชั่วโมง/สัปดาห์

3.4 วัดความใฝ่เรียนรู้ลังเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการอ่านตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูม (Post-test) โดยใช้แบบวัดความใฝ่เรียนรู้

3.5 นำค่าที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติเพื่อตรวจสอบสมมติฐาน

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความใฝ่เรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์คอมนิกจำนวน 35 คน โดยการวัดจากแบบวัดความใฝ่เรียนรู้และได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ทางสถิติในการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์การกิจกรรมส่งเสริมการอ่านพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีของบลูม
2. ผลการวิเคราะห์ระดับการพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้านจิตพิสัย

ผลการวิเคราะห์ระดับการพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้านจิตพิสัย

1. การพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน ตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูม โดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอันประกอบด้วย การพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน ตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูมวัดนักเรียนก่อนเรียนจำนวน 6 ด้าน ประกอบด้วยด้านตั้งใจเรียน ด้านขยัน ด้านการเข้าร่วมกิจกรรม ด้านการสืบค้นข้อมูล ด้านสรุปความรู้ และด้านการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ที่แสดงรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 1 ระดับการพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้านจิตพิสัย ของนักเรียนก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการอ่านตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์คอมินิก ในภาพรวม

การพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน ตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูม	**กลุ่ม**	**N**	**ค่าเฉลี่ย ($\overline{\chi}$)**	**ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)**	**ระดับการพัฒนา**
1. ด้านตั้งใจเรียน	ก่อน	35	1.26	.39	น้อยที่สุด
	หลัง	35	2.37	.35	น้อย
2. ด้านขยัน	ก่อน	35	1.17	.47	น้อยที่สุด
	หลัง	35	2.33	.50	น้อย
3. ด้านการเข้าร่วมกิจกรรม	ก่อน	35	1.12	.35	น้อยที่สุด
	หลัง	35	2.08	.54	น้อย
4.ด้านการสืบค้นข้อมูล	ก่อน	35	1.19	.34	น้อยที่สุด
	หลัง	35	2.09	.50	น้อย
5. ด้านสรุปความรู้	ก่อน	35	1.06	.31	น้อยที่สุด
	หลัง	35	1.89	.53	น้อย
6. ด้านการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	ก่อน	35	.93	.34	น้อยที่สุด
	หลัง	35	1.79	.61	น้อย
รวม	**ก่อน**	**35**	**1.12**	**.23**	**น้อยที่สุด**
	หลัง	**35**	**2.09**	**.38**	**น้อย**

จากตารางที่ 1 พบว่า การพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้านจิตพิสัยดังนี้

● วัดความใฝ่เรียนรู้ก่อนเข้าร่วมกิจกรรมในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 1.12 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับน้อยที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยมากไปน้อยดังนี้ คือ ด้านตั้งใจเรียน (ค่าเฉลี่ย 1.26) ด้านการสืบค้นข้อมูล (ค่าเฉลี่ย 1.19) ด้านขยัน (ค่าเฉลี่ย 1.17) ด้านการเข้าร่วมกิจกรรม (ค่าเฉลี่ย 1.12) ด้านสรุปความรู้ (ค่าเฉลี่ย 1.06) และด้านการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน (ค่าเฉลี่ย .93)

● วัดความใฝ่เรียนรู้หลังเข้าร่วมกิจกรรมในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 2.09 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับน้อยมีค่าเฉลี่ยมากไปน้อยดังนี้ คือ ด้านตั้งใจเรียน (ค่าเฉลี่ย 2.37) ด้านขยัน (ค่าเฉลี่ย 2.33) ด้านการสืบค้นข้อมูล (ค่าเฉลี่ย 2.09) ด้านการเข้าร่วมกิจกรรม (ค่าเฉลี่ย 2.08) ด้านสรุปความรู้ (ค่าเฉลี่ย 1.89) และด้านการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน (ค่าเฉลี่ย 1.79)

สรุปจากการวิจัยพบว่าการพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้านจิตพิสัย วัดความใฝ่เรียนรู้หลังเรียนโดยรวมและทุกด้านอยู่ในระดับน้อยซึ่งนักเรียนมีการพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้านจิตพิสัย เพิ่มขึ้นกว่าการวัดความใฝ่เรียนรู้ก่อนเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์คอมินิก

2. ระดับการพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน ตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูมโดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอันโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ด้านจิตพิสัย กิจกรรมแหล่งการอ่านเพื่อความใฝ่เรียนรู้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มี 5 ด้าน ได้แก่ ด้านขั้นรับรู้ ด้านขั้นสนองตอบ ด้านขั้นเห็นคุณค่า ด้านขั้นปรับระบบ และด้านขั้นกิจนิสัย ที่แสดงรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 2 ระดับการพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้านจิตพิสัย โดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มี 5 ด้าน ได้แก่ ด้านขั้นรับรู้ ด้านขั้นสนองตอบ ด้านขั้นเห็นคุณค่า ด้านขั้นปรับระบบ และด้านขั้นกิจนิสัย ที่แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 2

การพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้านจิตพิสัย	ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับ
1. ด้านขั้นรับรู้	4.30	.45	มากที่สุด
2. ด้านขั้นสนองตอบ	3.98	.66	มาก
3. ด้านขั้นเห็นคุณค่า	4.03	.61	มาก
4.ด้านขั้นปรับระบบ	4.00	.75	มาก
5. ด้านขั้นกิจนิสัย	4.02	.80	มาก
รวม	**4.07**	**.51**	**มาก**

จากตารางที่ 2 พบว่า การพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน ตามทฤษฎีด้าน จิตพิสัยของบลูมประกอบด้วย แบบสังเกตพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ด้านจิตพิสัย กิจกรรมแหล่งการอ่านเพื่อความใฝ่เรียนรู้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 4.07 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มี 1 ด้านอยู่ในระดับมากที่สุดคือ ด้านขั้นรับรู้ (ค่าเฉลี่ย 4.30) และรองลงมา คือ ด้านขั้นเห็นคุณค่า (ค่าเฉลี่ย 4.03) ด้านขั้นกิจนิสัย (ค่าเฉลี่ย 4.02) ด้านขั้นปรับระบบ (ค่าเฉลี่ย 4.00) และด้านขั้นสนองตอบ (ค่าเฉลี่ย 3.98)

อภิปรายผลการวิจัย

ข้อค้นพบจากการวิจัยในครั้งนี้พบว่า การพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความใฝ่เรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านมีผลทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ด้านที่มีการพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน ตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูมมากที่สุด คือ ด้านตั้งใจเรียน เหตุเป็นเช่นนี้น่าจะเป็นเพราะนักเรียน ป.6 ส่วนใหญ่ได้ร่วมทำกิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้ และนักเรียนจึงมีความเข้าใจก่อนทำการทดสอบมากกว่าการก่อนเข้าร่วมกิจกรรมข้อค้นพบดังกล่าวนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตสุดา บึงไกล (2549) ได้ศึกษาการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยแบบกลุ่มร่วมมือที่ใช้แผนผังความคิดเรื่องการเขียนและการอ่านด้วยการแจงลูกสะกดคำพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยแบบกลุ่มร่วมมือที่ใช้แผนผังความคิดเรื่องการเขียนและ การอ่านด้วยการแจงลูกสะกดคำสามารถทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

จากการศึกษายังพบว่า การพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน ตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูม โดยมีการทดสอบหลังเข้าร่วมกิจกรรมด้านการสืบค้นข้อมูลภาพรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ นักเรียนหาความรู้อยู่เสมอ ๆ เพื่อความก้าวหน้าแสวงหาความรู้ และประสบการณ์ใหม่ ๆ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ เลือกค้นหนังสือและสื่อที่มีคุณค่า เหตุเป็นเช่นนี้น่าจะเป็นเพราะว่านักเรียนยังสืบค้นข้อมูลไม่เป็น ดังนั้นครูต้องควบคุมดูแลระหว่างกิจกรรมของอาจารย์ผู้สอน ให้มีการสนับสนุน กระตุ้นการแลกเปลี่ยนความรู้ของนักศึกษาให้มากขึ้น ข้อค้นพบดังกล่าวนี้สอดคล้องแนวคิดของซิลเบอร์แมน (Silberman, 1996, p. 1) เสนอว่าการเรียนรู้ที่ Active ผู้เรียนจะเป็นผู้คิดและปฏิบัติเป็นส่วนใหญ่ ผู้เรียนใช้ความคิดของตน ศึกษาแนวความคิด แก้ปัญหา และประยุกต์ความรู้ที่ได้เรียนไปใช้ในการเรียนรู้แบบ active จะรวดเร็ว สนุก ได้รับการสนับสนุน และแต่ละคนรู้สึกมีส่วนร่วม การเรียนรู้เรื่องอะไรให้เข้าใจเป็นอย่างดีได้นั้น สิ่งที่จะช่วยได้มากคือ การให้ผู้เรียนได้ฟัง ได้เห็น ได้ซักถาม ได้อภิปราย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้ผู้เรียนได้ทำได้คิดด้วยตัวเขาเอง คิดหาตัวอย่างออกมาเอง ทดสอบทักษะและทำกิจกรรมที่ต้องอาศัยความรู้ที่เพิ่งเรียนมา Active Learning คือ การเรียนที่ผู้เรียนต้องหาความหมายและ ทำความเข้าใจด้วยตนเอง หรือร่วมกันกับเพื่อน เช่น ร่วมสืบค้นหาคำตอบร่วมอภิปรายร่วมนำเสนอ และสรุปความคิดรวบยอดร่วมกัน หรืออีกนัยหนึ่งคือ การเปลี่ยนผู้เรียนจากการเป็นผู้นั่งฟังอย่างเดียว (passive) มาเป็นผู้เรียนที่ร่วมกิจกรรมการแสวงหาความรู้ที่ผู้สอนกำหนด

ด้านที่มีค่าเฉลี่ยการพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน ตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูมต่ำ คือ ด้านการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันเหตุเป็นเช่นนี้น่าจะเป็นเพราะนักเรียนศึกษาเล่าเรียนเพื่อจะได้นำความรู้ไปเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพมีการแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนหรือครูในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนสนทนาแลกเปลี่ยนความรู้กับผู้อื่นที่มีความรู้เผยแพร่ความรู้โดยจัดกิจกรรมเสียงตามสายให้กับโรงเรียนที่ตนกำลังศึกษาอยู่ และจัดทำเอกสารเผยแพร่ความรู้น้อย ดังนั้นครูควรเพิ่ม

กิจกรรมในการใช้ชีวิตประจำวันให้เพิ่มขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ และให้ความสนใจนักเรียนเพิ่มขึ้นและนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่องการทำงานและการอยู่ร่วมกัน ในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเอง และผู้อื่นข้อค้นพบดังกล่าวนี้ แนวคิดทฤษฎีของเมเยอร์ส และโจนส์ (Meyers & Jones, 1993) เสนอว่า องค์ประกอบสำคัญของ Active Learning มีปัจจัยสำคัญอยู่ 3 ประการได้แก่ ปัจจัยพื้นฐาน (Basic Elements) ของการสอนโดยใช้ Active Learning มีอยู่ 4 ประเด็น ได้แก่ การพูดและ การเขียน การอ่าน และการสะท้อนความคิด การพูดและการฟังจะช่วยให้ผู้เรียนได้ค้นหาความหมายของ สิ่งที่เรียน การเขียนจะช่วยให้ผู้เรียนได้ประมวลสารสนเทศใหม่ ๆ เป็นภาษาของเขาเอง การอ่าน การตรวจเอกสารสรุป การบันทึกย่อ สามารถช่วยประมวลสิ่งที่อ่านและพัฒนาความสามารถในการเน้นความสำคัญ การสะท้อนความคิดจะช่วยให้ผู้เรียนได้นำสิ่งที่เรียนรู้ไปเชื่อมโยงกับสิ่งที่รู้มาก่อนหรือนำความรู้ที่ได้รับ ไปเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน หรือการให้ผู้เรียนหยุดเพื่อใช้เวลาในการคิดและบอกให้ผู้อื่นรู้ว่าได้เรียนรู้อะไรบ้าง เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยเพิ่มความสามารถในการเก็บกักความรู้ของผู้เรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยที่พบว่า การพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้านอารมณ์ความรู้สึก ค่านิยม และคุณลักษณะนิสัยของบลูมโดยก่อนเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนด้านขยันมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยที่สุด เนื่องจากนักเรียนจะขยันหมั่นเพียรในการศึกษาเล่าเรียนแม้ว่าผลการเรียนในปัจจุบันไม่ดีพอ การอดทนต่อการเรียนไม่ว่าจะยากลำบากเพียงใด เพื่อความสำเร็จในอนาคตแม้ว่านักเรียนจะไม่ชอบวิชาใด ก็ตามนักเรียนจะพยายามตั้งใจเรียนเพื่อให้สอบได้คะแนนดีครูควรพานักเรียนออกไปเรียนรู้นอกห้องเรียนบ้าง เช่น ทัศนศึกษาแหล่งเรียนรู้ต่าง เพื่อให้นักเรียนเห็นอาคารสถานที่ สิ่งของต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมี ความกระตือรือร้น สนใจเรียนและเกิดการเรียนรู้ได้เร็วขึ้น

1.2 การพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้านอารมณ์ความรู้สึก ค่านิยม และคุณลักษณะนิสัยของบลูมโดยก่อนเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนด้านการเข้าร่วมกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยที่สุดครูควรจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมทั้งด้านด้านร่างกาย สติปัญญา สังคมและอารมณ์ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาตลอดจนการมีโอกาสเข้าร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างทั่วถึง

1.3 การพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้านอารมณ์ความรู้สึก ค่านิยม และคุณลักษณะนิสัยของบลูมโดยก่อนเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนด้านการสืบค้นข้อมูลมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยที่สุดครูควรบอกนักเรียนเสมอ ๆ ให้หาความรู้อยู่เสมอ ๆ แสวงหาความรู้ และประสบการณ์ใหม่ ๆ และเลือกค้นคว้าแหล่งเรียนรู้เสมอ ๆ เพื่อเกิดการซึมซับทุกวัน

1.4 การพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้านอารมณ์ความรู้สึก ค่านิยม และคุณลักษณะนิสัยของบลูมโดยก่อนเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนด้านสรุปความรู้ข้อมูลมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยที่สุดครูควรให้นักเรียนมีการจดบันทึกอย่างมีระบบจดบันทึกอย่างมีระบบฝึกทำแบบฝึกหัดเสริมทุกวิชาบันทึกและจัดทำเป็นรายงาน

1.5 การพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้านอารมณ์ความรู้สึก ค่านิยม และคุณลักษณะนิสัยของบลูม โดยก่อนเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนด้านการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยที่สุด ครูควรให้นักเรียนศึกษาเล่าเรียนเพื่อจะได้นำความรู้ไปเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ ให้มี การแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนหรือครูในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนเสมอ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาการพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน ตามทฤษฎีด้านจิตพิสัยของบลูมในกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนเซนต์คอมินิกทั้งหมด เพื่อนำมาเปรียบเทียบแต่ละชั้นปี

2.2 ควรศึกษาการศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรอื่นที่ใช้กิจกรรมการร่วมมือ เช่น การพัฒนา ทักษะการฟัง การพูด การเขียน

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

จิตสุดา บึงไกล. (2549). **การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยแบบกลุ่มร่วมมือที่ใช้แผนผังความคิดเรื่องการเขียนและการอ่านด้วยการแจงลูกสะกดคำ.** การศึกษามหาบัณฑิต หลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ณัฐติกา ขวกเขียว. (2554). **การพัฒนารูปแบบการประเมินด้านจิตพิสัยเกี่ยวกับนิสัยรักการอ่าน ช่วงชั้นที่ 1-2.** วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี

บัญญัติ ชำนาญกิจ. (2551). **ผลการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือและการใช้ผังกราฟิกที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพึงพอใจในการเรียนรายวิชาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.** รายงานการวิจัยในชั้นเรียน ภาควิชาวิทยาศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์. กันยายน.

บุษราคัม มาลัย. (2549). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เกิดขึ้นจากการเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการอ่านของห้องสมุดโดยการชี้แนะ.** ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการศึกษาและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

Bloom, B. S.; Engelhart, M. D.; Furst, E. J.; Hill, W. H.; Krathwohl, D. R. (1956). **Taxonomy of educational objectives: The classification of educational goals.** Handbook I: Cognitive domain. New York: David McKay Company.

Ebel, R., & Frisbie, D.A. (1986). **Essentials of Educational Measurement.** Englewood Cliff: Prentice-Hall, Inc.

Gable, Robert K. & Wolf, Marian B. (1993). **Instrument Development in the Affective Domain:**

Measuring Attitudes and Values in Corporate and School Settings. Boston: Kluwer Academic Publishers.

Hopkins, C. D., & Antes, R. L. (1990). **Classroom testing: Construction.** Itasca, IL: F. E. Peacock Publishers.

Krathwohl, D. R., Bloom, B. S., &Masia, B. B. (1973). **Taxonomy of educational objectives, the Classification of educational goals.Handbook II: Affective domain.** New York: David McKay Co., Inc.

Meyers, C., & Jones, T. (1993). **Promoting active learning: Strategies for the college classroom.** San Francisco, CA: Jossey-Bass Publishers.

Silberman, M. (1996). **Active learning: 101 strategies to teach any subject.** Boston: Allyn and Bacon.